

РЕШЕНИЕ

№ 275

гр. София, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Ева Пелова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9902** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Г. М. М., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица] съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 1, чрез адв. Е. А., срещу Решение от 02.08.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 6-и състав по нахд № 5795/2021 г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 21-4332-001208 от 04.02.2021 г., издадено от началник група при Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) на СДВР, с което на основание чл.638, ал.3 от Кодекса за застраховането (КЗ) му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът счита решението за немотивирано поради необсъждане на всички негови правни доводи и съображения. Визира липса на компетентност на съставителя на АУАН и на издателя на НП, както и нарушения на чл.42, т.4, т.6 и т.7 ЗАНН, чл.43 и чл.44 ЗАНН, както и на чл.58 ЗАНН, тъй като НП е връчено на лице, което не е надлежно упълномощено. Реципрочно визира нарушения на чл.57, т.5 и т.8 ЗАНН, чл.52, ал.3 и чл.57, ал.3 ЗАНН. Касаторът счита, че е налице съществено разминаване между обстоятелствената част на АУАН и НП. Сочи, че не е посочено, къде е направена

проверка, че не притежава застраховка „Гражданска отговорност“ (ГО), както и, че такава е сключена веднага на следващия работен ден, което определяло деянието като маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН, тъй като от него не са настъпили вредни последици. Смята, че наложеното административно наказание е насъразмерно и неоправдано. Касаторът претендира съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС, по същество на спора – да отмени НП и да му присъди сторените в производството разноски.

Ответникът по касационната жалба Столична дирекция на вътрешните работи не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 02.08.2021 г. СРС, НО, 6-и състав по нахд № 5795/2021 г. е потвърдил НП № 21-4332-001208 от 04.01.2021 г., издадено от началник група при Отдел „Пътна полиция“ на СДВР, с което на касатора на основание чл.638, ал.3 от КЗ е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 лв.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Б. В. Г., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чр.638, ал.3 КЗ, като при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Настоящата касационна инстанция възприема съобразно чл.220 АПК правилно установените от първостепенния съд факти: на 19.01.2021 г., около 23:20 часа, лек автомобил марка „Фиат Д.“, с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], управляван от Г. М. М., се движел в [населено място], по ул. „504“-та, с посока на движение от ул. „520“-та към ул. „507“-ма. При извършена проверка от екип на С. било установено, че водачът управлявал лекия автомобил без сключена задължителна застраховка ГО. За установеното нарушение на чл.638, ал.3 КЗ актосъставителят съставил АУАН № 950130/19.01.2021 г., въз основа на което било издадено обжалваното пред СРС НП № 21-4332-001208 от 04.02.2021 г.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 6-ти състав е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Противно на твърденията на касатора, обжалваното решение съдържа мотиви от фактическа и правна страна, които макар и лаконични, отговарят на изискванията за

служебна проверка на законосъобразността на обжалваното пред СРС наказателно постановление и въз основа на които може да се установи логически формираната от съда воля, вкл. преценка на основните възражения на наказаното лице.

Неоснователни са твърденията на касатора за липса на компетентност на съставителя на АУАН и на издателя на НП. Съгласно чл.647, ал.1 от КЗ актовете за установяване на административно нарушение по [чл. 638, ал. 1 - 3 и 5](#) и [чл. 639](#) се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по [Закона за движението по пътищата](#). Процесният АУАН е съставен от Б. В. Г., в качеството му на младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ на СДВР. Ответната администрация има качеството на такава, която осъществява контрол по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, по смисъла на чл.170, ал.1 от ЗДвП, редакция към датата на съставяне на АУАН на 19.01.2021 г., поради което следва да се приеме, че актосъставителят разполага с компетентност по смисъла на чл.647, ал.1 КЗ.

За доказване на компетентността на издателя на НП са представени акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г. на СДВР, според който е въз основа на Заповед № 8121к-13180/23.10.2019 г. Г. В. Б. е встъпила в длъжност началник на 01 Група „Административнонаказателна дейност“ на 03 Сектор „Административно обслужване“ към ОПП-СДВР, както и Заповед №4332з-143/15.02.2016 г. на директора на СДВР, с която на основание чл.647, ал.2 КЗ, вр. чл.47, ал.1, б.“б“ ЗАНН началникът на 01 Група „Административнонаказателна дейност“ на 03 Сектор „Административно обслужване“ към ОПП-СДВР е оправомощен да издава НП за нарушения по КЗ. По изложените съображения НП е издадено от материално, времево и териториално компетентен административнонаказващ орган (АНО).

Неоснователни са възраженията на касатора за нарушение на чл.42, т.4, т.6 и т.7 ЗАНН, които поставят изисквания за описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, за посочване на собственото, бащиното и фамилното име и възрастта на нарушителя, точния му адрес и местоработата, единен граждански номер, както и на имената, точните адреси и датата на раждане на свидетелите. В АУАН и НП нарушението е описано по единен и безпротиворечив начин – на визираната дата, час и място, Г. М. М., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], като лице, което не е собственик на лек автомобил марка „Фиат Д.“, с ДК [рег.номер на МПС], го управлявал без сключен и действащ договор за ЗЗГО. Изложеното е достатъчно за изпълнение на изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН за описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено и обстоятелствата, при които е извършено.

Твърденията в касационната жалба за нарушения на чл.43 и чл.44 ЗАНН са твърде общи, посочени бланкетно и без конкретика относно конкретни нарушения. Въпреки изложеното касационната инстанция намира, че не са допуснати нарушения на чл.43 и чл.44 ЗАНН. АУАН е подписан от актосъставителя и един свидетел – служител С.-СДВР, както и от нарушителя М., който не е вписал възражения в него. Посочени са три имена, адрес и служебно качество на свидетеля, което е достатъчно за неговото индивидуализиране с оглед евентуалното му призоваване като свидетел – очевидец на нарушението. Нарушителят е индивидуализиран с ЕГН, постоянен адрес и номер на СУМПС, което също е достатъчно за неговото отграничаване от другите физически лица.

Нарушителят не се е възползвал и от възможността да направи възражения по чл.44,

ал.1 ЗАНН, поради което са изцяло неоснователни твърденията му, че АНО е следвало да извършва някаква допълнителна проверка или събиране на доказателства по реда на чл.52, ал.4 ЗАНН. Липсват пострадали от нарушението лица, поради което не е налице и нарушение на чл.52, ал.3 ЗАНН.

Връчването на НП има отношение единствено към упражняване на правото на обжалване в преклузивния срок по чл.59 ЗАНН и не съставлява допуснато съществено процесуално нарушение, което на самостоятелно основание да обоснове незаконосъобразност на НП. Буди недоумение възражението на касатора, че СРС неправилно е посочил датата на връчване на НП като 29.03.2021 г., след като това е датата, ръкописно отбелязана в разписката за връчване на НП, екземпляр от което е приложен към жалбата до СРС (л.9).

Според посочената от касатора за нарушена норма на чл.57, ал.1, т.8 ЗАНН (редакция към датата на издаване на НП) в наказателното постановление следва да се опишат вещите, които се отнемат в полза на държавата, каквито в случая не са налице. Жалбоподателят цитира редакцията на т.8 (нова - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) - отегчаващите и смекчаващи обстоятелства и другите обстоятелства, взети предвид при определяне вида и размера на наказанието, която е неприложима в случая. По аналогични съображения е неотнормима и посочената за нарушена в касационната жалба разпоредба на чл.57, ал.3 ЗАНН, която е в сила от 23.12.2021г. и не е действала към датата на издаване на НП.

Визираната за нарушена норма на чл.638, ал.3 КЗ урежда състав на нарушение за лице, което не е собственик, но управлява МПС, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Съобразно очертаните елементи от фактическия състав на нарушението не съществува нормативно изискване за посочване в АУАН и НП къде точно е направена проверката, че автомобилът не притежава задължителна застраховка ГО. Актосъставителят Б. Г. установява, че проверката е направена в Гаранционния фонд. Изисканата от СРС справка от Гаранционния фонд доказва нарушението на чл.638, ал.3 КЗ, тъй като сключената ЗЗГО е прекратена на 18.01.2021 г., т.е. към датата на проверката на 19.01.2021 г. за управляваното от касатора МПС не е била сключена задължителната застраховка ГО. Разпоредбата урежда законоустановен размер на глобата от 400 лв., поради което не е налице нарушение на чл.27, ал.1-2 ЗАНН. Не се споделят доводите на касатора относно прекомерната тежест на наказанието, определено в законоустановения от законодателя размер съобразно съобразно значимостта на засегнатите обществени отношения и задължителността на застраховката. С налагането на наказанието се постигат целите на чл.12 ЗАНН да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани.

Процесното нарушение е формално, поради което за осъществяването му не е необходимо настъпването на вредни последици, респ. единствено липсата на такива не обосновава приложението на чл.28 ЗАНН. Фактът, че ЗЗГО е сключена веднага на следващия работен ден, е в изпълнение на императивното законово задължение, но също не указва на маловажност на нарушението.

Маловажно е онова административно нарушение, което с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по – ниска степен на обществена опасност в сравнение с

обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Обоснован е крайният извод на въззивния съд, че са касае за „типично нарушение“, т.е. което не разкрива отлика от другите, обикновени, случаи на нарушения от този вид. Процесното нарушение е формално и от обективна страна не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства при извършването му.

Касационната инстанция приема, че районният съд е изпълнил задължението си за разкриване на обективната истина по делото (чл.13 НПК), като е постановил решение по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото (чл.14 НПК). Събраните доказателства са пълни, безпротиворечиви и категорично и несъмнено установяват, че касаторът е нарушил задължението си по чл.638, ал.3 КЗ.

Районният съдия не е тълкувал превратно събраните по делото доказателства, нито е допуснал нарушение на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства е формирал правилен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му нарушение, като наложеното наказание е в законовоустановения размер.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4-5 ЗАНН ответника по касация има право на разноси, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноси не се присъждат.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С.-град, XVIII-и Касационен състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 02.08.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-и състав по нахд № 5795/2021 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.